

A Mestitz Ingatlan 1869-Ben

Ez egy kis kartonkártya, ami a nagyapám, Mestitz Mihály ingatlanát ábrázolja a Dózsa György utcában 1869-ből. Valószínűleg valamikor az 1910-es években készítették reklám céljából.

Az apai nagyapám, Mestitz Mihály Csehországból származott, egy Raudnitz nevű helységről [Ma ezt Roudnice nad Labemnek hívják. -- A szerk.], 1830-ban született. Nem tudom, minek következtében jött el, de azt hiszem, nagyon fiatalon eljött onnan. Akkor itt osztrák--magyar világ volt. Nem tudok semmit róla, hogy milyen iskolákat végzett, vagy Marosvásárhelyen kívül még hol élt. Azt tudom, hogy 1850-ben már volt bútorgyára a volt Szentgyörgy utca sarkán [ma Revutiei utca, a város központjában van], Mestitz Mihály és fiai volt a neve. 1869-től parkettagyárat, gőzfűrész és gőzmalomot működtetett.

Jó kellett legyen az anyagi helyzetük, első bútoros volt itt, Erdélyben. Egy modern gondolkodású valaki kellett legyen a nagyapám, mert reklámozta is a bútorgyárat. Császári és királyi udvari szállítók voltak. "Legolcsóbb bútor bevásárlási forrás, Erdély[ben a] legnagyobb. Mestitz Mihály és fiai bútorgyárosok: Marosvásárhely Széchenyi tér, Kolozsvár Unió utca. Csakis kitűnő minőségű árukat hoz forgalomba és azokért a legmesszebbmenő jóállást vállal. Mennyasszonyi kelengyék rendkívüli nagy raktára, perzsa szőnyegek óriási választékban." Ez egy 1860--1870-es hirdetés, valaki megtalálta egy könyvben, és lefényképezte nekem. Spanyolországban is, azt hiszem, Barcelonában, Bécsben és Pesten is megnyerték az aranydíjat, szóval a legnagyobb kitüntetést az ottani bútorkiállításokon.

Amikor mi megszülettünk, már csak három ház volt a család tulajdonában, de azt mondták, hogy Mestitzéknek huszonegy háza volt Marosvásárhelyen. Én úgy képzelem, hogy valószínűleg abba fektette nagyapám a pénzét, és mikor a bútorgyárat csinálta, akkor eladta őket. Nem tudom, honnan volt annyi pénze, de azt tudom, hogy a templomban egy márványtáblán ott van ő is azok

között, akik adtak adományt, amikor csinálták a templomot.

Mi a Dózsa György utcában laktunk egy nagyon nagy udvaron. [A képen látható bal oldali magas épület nézett a Dózsa György utcára, Mestitz Júliáék ott laktak az emeleten.] Ott volt [hátsó] a fűrészgyár, s ott volt a malom is. Az utca másik oldalán nem volt csak egyetlenegy ház. A Kemény Zsigmond utcától a Poklos patakig a terület mind a mienk volt, azokból adtak aztán el később. Még ott lakott az udvaron Ignác nagybátyám is. Ő nem volt egészen normális, és még egész fiatalon, hamar öngyilkos lett. Az egyik szomszédot, aki mellettünk az emeleten egy kisebb lakásban lakott, úgy hívta az egész házat, hogy Keresztmama -- azt hiszem, zsidó volt. Alattunk egy zsidó család, Diamanstein Zsuzsának a nagyszülei laktak. (Zsuzsa is ott született a házban nálunk, és még mindig itt él Marosvásárhelyen, jó barátnőm. [A Centropa készített vele is interjút. -- A szerk.]) Lent keresztények laktak.

Nagyon kellemes helyen laktunk, négy szoba volt és még egy kicsi szoba is. A négy szobából az egyik volt férfiszoba -- nem tudom, miért hívták így. Az volt az elegánsabb szoba, ahol a vendégeket fogadták, könyvszekrény meg effélék is voltak ott, később úgy mondták volna annak a szalonnak, hogy living room. Volt egy ebédlő, volt egy nagyon nagy sarokszoba, ami a hálószo- ba volt, és az én zongorám is ott volt. Aztán volt a gyerekszoba, meg már volt nekünk fürdőszobánk.

Ahol laktunk, volt egy kert, ahol fű nem nőtt soha, mert a gyerekek mindig letaposták. Az utcának az összes gyereke oda jött játszani, mert ott olyan nagy tér volt. Apám felszereltetett a kertbe mindenféle tornaeszközt: hintától kezdve mászóru- dig minden volt.